

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 248/09-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci konania o jeho dovolaní z 20. apríla 2002 proti uzneseniu Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 1620/98 z 19. marca 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2009 doručená sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci konania o jeho dovolaní z 20. apríla 2002 proti uzneseniu Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 1620/98 z 19. marca 2002.

Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 1620/98 konal vo veci „*neoprávneného pozastavenia výkonu pracovnej činnosti v štátnej správe*“ sťažovateľovi, pričom uznesením z 19. marca 2002 okresný súd predmetné konanie podľa sťažovateľa „*nezmyselne*“ zastavil. Sťažovateľ ďalej uviedol, že vzhľadom na to, že proti zastavujúcemu uzneseniu okresného súdu nebolo prípustné odvolanie (riadny opravný prostriedok), podal proti nemu 20. apríla 2002 dovolanie, ktoré následne doplnil 10. júna 2002. Sťažovateľ namieta, že o jeho dovolaní dosiaľ najvyšší súd nerozhodol, čím malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva a práva na rýchle a bezprietahové konanie.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že „*(...) dovolací súd dodnes ani po takmer 7-mich rokoch absolútne o ničom nerozhodol, a to žiadnym z možných spôsobov, aký je len podľa OSP možný!*“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1.) *Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa ods. 2), čl. 48 Ústavy SR a ods. 1), čl. 6 Dohovoru o ich ochrane postupom Najvyššieho súdu SR v kauze vedenej na Okresom sude v Bardejove pod č. k. 4 C 1620/98 a dovolacom konaní porušené boli.*

2.) *Prikazuje Najvyššiemu súdu SR, aby v dovolacom konaní a v kauze vedenej na Okresnom sude v Bardejove konal bez prietahov a spor ukončil v zmysle OSP rozhodnutím (súdnym).*

3.) *Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 10 tis. EUR (slovom desaťtisíc eur a ani jeden cent), ktoré je mu povinný Najvyšší súd SR vyplatiť najneskôr do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*

4.) *Ukladá Najvyššiemu súdu SR uhradiť vzniklé trovy tohto súdneho konania na označený účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do 15-tic dní od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia, keď k takému zastupovaniu vôbec dôjde.“*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namieta, že postupom najvyššieho súdu v konaní o jeho dovolaní z 20. apríla 2002, ktoré podal proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 C 1620/98 z 19. marca 2002, bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov a v primeranej lehote zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd zistil, že namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s postupom najvyššieho súdu v konaní o dovolaní sťažovateľa z 20. apríla 2002 bolo už predmetom skúmania v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 5/03.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 182/06).

Ústavný súd oboznámením sa s obsahom spisu vedeného pod sp. zn. III. ÚS 5/03 zistil, že uznesením č. k. III. ÚS 5/03-7 z 8. januára 2003 ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pričom predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 23. januára 2003, keď bolo doručené sťažovateľovi.

Už z uznesenia ústavného súdu č. k. III. ÚS 5/03-7 z 8. januára 2003 vyplýva, že najvyšší súd o dovolaní sťažovateľa z 20. apríla 2002 nerozhodol, pretože nesmerovalo proti právoplatnému rozhodnutiu „odvolacieho (druhostupňového) súdu“, ale proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, preto najvyšší súd v liste z 22. augusta 2002 zaslanom okresnému súdu konštatoval, že vracia podanie sťažovateľa bez vybavenia, pretože nejde o dovolanie, ale „(...) *prichádza do úvahy iba mimoriadny opravný prostriedok(...) cez Generálnu prokuratúru SR(...)*“. Predmetný list bol okresným súdom zaslaný aj sťažovateľovi, ktorému bol podľa zistenia ústavného súdu doručený 15. októbra 2002, takže sťažovateľ bol s týmto názorom najvyššieho súdu uzrozmeneý a mal možnosť sa s týmto názorom v ďalšom riadiť a prostredníctvom prokuratúry podať podnet na mimoriadne dovolanie.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

V zmysle judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 36/03, I. ÚS 226/05) rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je v okolnostiach danej veci rozhodnutím „o konaní“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť

v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda to isté právoplatne skončené konanie a ktoré bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako zjavne neopodstatnený.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je neprípustná, a preto ju na predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), nepripadalo do úvahy rozhodovať už o tejto časti sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2009